

lagt paa Tingets Bord, Socialdemokraterne mente, at de slet ikke kunde bære noget og heller ikke havde Brug for forøget Kontrol, fra konservativ Side talte man endnu i lidt vage Udtryk om Nedskæringen og stillede sig ikke aldeles klart for eller imod, og af Ordføreren for det radikale Parti blev det hævdet, at man ikke kunde gaa med til den foreslaaede Nedskæring, fordi der, som Forholdene er med den økonomiske Tilstand, Befolkningen befinder sig i, vilde være mere Grund til at sørge for en Kontingentnedsættelse end for en Kontingentforhøjelse. Derimod erklærede Ordføreren sig enig med Forslaget i, at der skulde være en forøget og mere intensiv Kontrol, end der hidtil har været, idet han mente, at naar der var Indtægts- og Formuegrænser, maatte de ogsaa overholdes. Han forelagde derefter i Udvalget et Forslag, der gik ud paa, at alle Sygekasser skulde have Plads ogsaa for de mere velstillede af Befolkningen, den saakaldte Mellemlasse; det vilde lette Kontroludøvelsen en hel Del, naar man ikke skulde skubbe Medlemmerne ud, men kunde lade dem staa deri, saadan som man for Resten har det i flere af Sygekasserne; men her skulde det saa være obligatorisk. Dette Forslag vakte en Del Interesse ogsaa indenfor de andre Partier, men det blev ikke vedtaget, fordi man mente, det var af en for gennemgribende Art, saa at det var nødvendigt at spørge Sygekasseinstitutionen, og ikke alene raadspørge den, men ogsaa give den god Tid til at besvare Spørgsmaalet. Derfor blev der stillet en Ændring i Udsigt, hvorefter de bemidlede kunde blive Medlemmer af Sygekasserne, selvfølgelig paa det Vilkaar, at Kontingentet for dem skulde være saa højt, at der ikke ydedes Statstilskud for deres Vedkommende, og at de ogsaa skulde betale for alle Udgifter, som Sygekasserne afholdt for dem. Et saadant Forhold kunde saa muligt blive drøftet og en saadan Ændring komme ind, naar vi gik til en Revision af Sygekasseloven, der blev stillet i Udsigt i en ikke meget fjern Fremtid.

Naar vi nu sammenligner det Forslag, der er kommet fra Folketinget, med det Forslag, som Regeringen den 17. Februar lagde paa Folketingets Bord, er det, der først falder os i Øjnene, det store Antal Paragraffer, som de fire Paragraffer er blevet til. Der er nemlig nu tolv Paragraffer, og man kan ikke lade være at gøre sig selv det Spørgsmaal: Mon det har været Mening, at selve Kærnen i Forslaget skulde skjules af alle disse Æn-

dringsforslag? Kærnen i Forslaget er nemlig Nedskæringen af Statens Tilskud til Sygekasserne med 4 Mill. Kr. Nægtes kan det imidlertid ikke, at der mellem de Ændringer, som blev vedtaget, ogsaa er en Del, der har Betydning, og som mit Parti har været tilfreds med. Der er f. Eks. § 1, som giver forældreløse Børn Ret til at være selvstændige ubemidlede nydende Medlemmer af en Sygekasse, og der er § 5, som indeholder en Ændring i Sygekasselovens § 15 og angaar Fribefordring; denne udvides til at gælde for alle Sygekassemedlemmer, hidtil har den kun omfattet dem, som ikke selv havde Befordring. Det er ogsaa en Udvidelse, som faar Betydning, fordi det heldigvis er lykkedes at faa den Kontrolbestemmelse, som findes i Paragraffen, til ikke at gælde, hvor man mener der muligvis er foregaaet Misbrug, men kun til at gælde, hvor Misbrug er begaaet. Der er endvidere et Stykke i § 8, hvor det hedder, „at Medlemmerne ved hvert Regnskabsaars Begyndelse vælger, hvilken af de nærmestboende Læger de i dette Aar vil benytte“, som jeg mener vil faa en udmærket Betydning for Sygekasserne i økonomisk Henseende, særlig for Land-sygekasserne, for i mange Bysygekasser er denne Regel allerede indført. Jeg tror ogsaa, det vil faa stor Betydning for Forholdet mellem Sygekassemedlemmerne og Lægerne, det vil gøre det lidt mere stabilt: hvis Sygekassemedlemmerne Gang paa Gang vælger den samme Læge, ja, saa vil der i Aarenes Løb udvikle sig et Forhold mellem Patienten og Lægen, der vil komme til at minde om det gamle Huslægeforhold.

Ændringen i § 6, første Stykke, der gaar ud paa at fratage Sygekassemedlemmer den Ret til fri Lægehjælp, som er givet dem i Sygekasselovens § 19, og i Stedet for give dem fri eller delvis fri Lægehjælp, finder jeg derimod meget uheldig, idet den rokker ved Fundamentet i hele Sygekasselovgivningen. Jeg tror nok, at for Flertallet af Befolkningen staaer det at have fri Lægehjælp som noget af det bedste ved Loven, for de fleste staaer det som det centrale, og alle de andre Goder kommer i anden Række. Dette, at en ubemidlet Far eller Mor straks kan søge Læge uden at tænke paa Betalingen, naar de staaer og er ængstelige for et af deres Børn, er et aldeles ubetaleligt Gode, og derfor synes jeg, det er meget uheldigt, at den nævnte Ændring er kommet ind i Lovforslaget. Netop det at have fri Lægehjælp har ranket Ryggen paa den